

Daniels Bog – Nummer femogfyrre

Den symbolske forvandling: Optrævlingen af mysteriet om det daglige i Daniels Bog

Jeff Pippenger

2024-01-09

„Det daglige“ i Daniels Bog blev af William Miller anerkendt som et symbol på det hedenske Rom eller hedenskabet, men i de sidste dage er det symbolet på forkastelsen af William Millers grundlæggende sandheder. Det repræsenterer afslutningen på et oprør, som begyndte i 1863 med forkastelsen af Millers forståelse af Moses' „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Da adventismen forkastede den korrekte identifikation af „det daglige“ som hedenskab, gjorde den Satans symbol til et symbol på Kristus. Esajas identificerer, at dette værk bestod i at vende op og ned på alting. Forkastelsen af „det daglige“ blev fastlagt i 1930'erne (adventismens tredje generation), men det havde været en strid siden 1901 (adventismens anden generation). Som med det gamle Israel førte en gradvis forkastelse af sandheden til antagelsen af en vildfarelse, som indeholdt elementerne til den utilgivelige synd.

Den utilgivelige synd for de ordkloge jøder blev repræsenteret, da de identificerede de gerninger, som Kristus havde gjort, som Satans gerninger. Det gamle Israel er det fremmeste symbol på det moderne Israel, og det moderne Israel gjorde netop det samme, blot omvendt. De tog Satans gerninger (hedenskabet) og tillagde disse gerninger Kristus. Det gamle Israels oprør indbefatter deres valg af Satan som deres konge.

Da Pilatus da hørte det ord, førte han Jesus ud og satte sig på dommersædet på et sted, som kaldes Stenbroen, men på hebraisk Gabbatha. Og det var beredelsesdagen til påsken, og omtrent den sjette time; og han siger til jøderne: Se, jeres konge! Men de råbte: Bort med ham, bort med ham, korsfæst ham! Pilatus siger til dem: Skal jeg korsfæste jeres konge? Ypperstepræsterne svarede: Vi har ingen anden konge end kejseren. Da overgav han ham derfor til dem for at blive korsfæstet. Og de tog Jesus og førte ham bort. Johannes 19:13–16.

Pilatus var repræsentant for det hedenske Rom, og Søster White identificerer den drage, som blev kastet ud af himlen i Åbenbaringen kapitel tolv, som Satan, men i sekundær forstand er dragen også det hedenske Rom. Dragen er derfor symboliseret ved „det daglige“. Afslutningen på det gamle Israels oprør, da de offentligt proklamerede: „Vi har ingen anden konge end kejseren,“ repræsenterede deres offentlige erklæring om, at de var undersåtter af deres konge, og deres konge var Satan. Dette oprør mod Gud som Konge begyndte på profeten Samuels tid, da de forkastede Gud som deres konge og forlangte at få en menneskelig konge, så de kunne være som de andre nationer.

Da samledes alle Israels ældste og kom til Samuel i Rama, og de sagde til ham: Se, du er gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veje; sæt nu en konge over os til at dømme os, ligesom alle folkene har. Men det mishagede Samuel, da de sagde: Giv os en konge til at dømme os. Og Samuel bad til Herren. Og Herren sagde til Samuel: Hør folkets røst i alt det, de

siger til dig; for det er ikke dig, de har forkastet, men mig har de forkastet, så jeg ikke skal være konge over dem. Således som alle de gerninger, de har øvet fra den dag, jeg førte dem op fra Egypten, og indtil denne dag, hvorved de har forladt mig og tjent andre guder, således gør de også mod dig. 1 Samuel 8:4–8.

Det gamle Israel erkendte aldrig, at de havde forkastet Gud, eller at deres ønske om en jordisk konge ville udvikle sig til det punkt, hvor de korsfæstede Messias og valgte Satan som deres konge. Deres oprør var skjult for deres øjne af deres egne selvretfærdige forestillinger om, at de, på trods af at de havde forkastet Gud, stadig var det udvalgte folk; for, ræsonnerede de, Gud opretholdt jo stadig en hellig profetisk tjeneste, selv efter Samuel.

De fejltolkede profeternes profetiske tjeneste og troede, at tilstedeværelsen af Guds profeter beviste, at de var Guds udvalgte folk. De så ikke, at de var langt borte fra Gud, og at profeterne søgte at føre dem tilbage til Gud, for de fortolkede profeternes virksomhed som bevis på Guds ledelse. Dette skete på trods af deres fortsatte forkastelse af alle de profetbudskaber, der blev sendt til dem. Den samme vildfarelse kom over adventismen i 1863.

Adventismen forkastede den bevægelse, som var blevet samlet gennem William Millers tjeneste, og valgte at blive en juridisk registreret kirke i det samme år, hvor de forkastede Moses' budskab om de „syv tider“, sådan som det blev overbragt af Elias (William Miller). Det samme år fremstillede de et forfalsket profetisk kort, som ikke længere kunne læses og ikke længere kunne „tale“ i overensstemmelse med Habakkuk 2, vers 3, for det krævede et uddelingsark for at blive forklaret. Habakkuks kort kunne læses, sådan som de forelå, og derfor kunne de „tale“.

Adventismen nægtede at foretage nogen selvransagelse af det valg, de traf i 1863; de havde jo trods alt profetinden iblandt sig, hvilket beviste, at de var restfolket, identificeret i Johannes' Åbenbaring, som havde Profetiens Ånd. De lagde den samme ånd og holdning for dagen som det gamle Israel, og det oprør, der begyndte med forkastelsen af den første juvel, som Miller opdagede, førte til sidst også til deres forkastelse af Millers identifikation af juvelen „det daglige“.

Det moderne Israel forkastede Millers forståelse af „det daglige“ som et symbol på det hedenske Rom, som igen er et symbol på Satan, og hævdede, at „det daglige“ er et symbol på Kristus. Med andre ord valgte det moderne Israel at acceptere et satanisk symbol som et symbol på Kristus. Ligesom det gamle Israel erklærede, at de ikke havde nogen anden konge end Cæsar, en repræsentant for det hedenske Rom, som er et symbol på Satan.

Med hensyn til profetisk anvendelse krævede dette valg, at det moderne Israel måtte omdefinere kapitel syv, otte og ni i Daniel, netop de kapitler, som repræsenteres ved Ulajfloden, og som udgjorde kundskabens vækst i milleritternes historie. De ville blive tvunget til at ændre disse kapitler, for kapitel otte henviser direkte tre gange til „det daglige“.

Tvunget af den historie, hvori synet ved Ulajfloden blev forseglet op, kunne milleritterne ikke se nogen andre jordiske riger, før Kristus vendte tilbage og oprettede sit evige rige, sådan som det er fremstillet i Daniels andet kapitel. Derfor betragtede de Roms fjerde rige som ét rige med to aspekter. Disse to aspekter blev direkte fremstillet i Daniels kapitel syv og otte. Daniel angiver, at

det syn, han modtog i kapitel otte, skulle forstås i forbindelse med synet i kapitel syv.

I kong Belsazzars regerings tredje år viste et syn sig for mig, mig Daniel, efter det, som viste sig for mig første gang. Daniel 8:1.

Det syn, „som først viste sig for“ Daniel, var synet i kapitel syv.

I Babylons konge Belsazzars første regeringsår havde Daniel en drøm og så syner i sit sind, mens han lå på sin seng; derefter skrev han drømmen ned og meddelte hovedindholdet af det, der var sket. Daniel 7,1.

De to syner fremstiller to aspekter af de riger i Bibelens profeti, som først blev fremstillet i Daniels bog kapitel to. De fire riger Babylon, Medo-Persien, Grækenland og Rom blev gentaget i kapitel syv og dernæst igen i kapitel otte, men med en sondring mellem de politiske elementer i de fire riger og de religiøse elementer i de fire riger. I Daniel kapitel syv fremstilles rigerne ved rovdyr, men i kapitel otte fremstilles de samme riger ved helligdommens dyr. Daniel ønskede at forstå synet i kapitel syv, og Gabriel kom til ham for at forklare det.

Jeg, Daniel, blev bedrøvet i min ånd midt i mit legeme, og synerne i mit hoved foruroligede mig. Jeg trådte hen til en af dem, som stod der, og bad ham om sandheden om alt dette. Så sagde han mig det og lod mig forstå tydningen af disse ting. Disse store dyr, som er fire, er fire konger, som skal fremstå af jorden. Men den Højstes hellige skal modtage riget og eje riget til evig tid, ja i evighedernes evigheder. Daniel 7:15–18.

Daniel fik at vide, at de fire dyr var fire jordiske riger, som skulle bestå, indtil Guds evige rige blev oprettet, i overensstemmelse med Daniels kapitel to. Der skulle være fire jordiske riger, som gik forud for Guds evige riges komme, således som det er fremstillet ved stenen, der blev hugget ud af bjerget og fyldte hele jorden i kapitel to.

Søster White førte den milleritiske forståelse af disse fire riger langt ud over den milleritiske forståelse, da hun behandlede jorddyret i Åbenbaringens trettende kapitel.

»På dette punkt indføres et andet symbol. Profeten siger: »Jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam.« Vers 11. Både dette dyrs fremtræden og måden, hvorpå det stiger op, viser, at den nation, som det repræsenterer, er forskellig fra dem, der blev fremstillet under de foregående symboler. De store riger, som har hersket over verden, blev fremstillet for profeten Daniel som rovdyr, der steg op, da »himlens fire vinde kæmpede mod det store hav.« Daniel 7:2. I Johannes' Åbenbaring kapitel sytten forklarede en engel, at vande repræsenterer »folk og skarer og nationer og tungemål.« Johannes' Åbenbaring 17:15. Vinde er et symbol på strid. Himlens fire vinde, der kæmper mod det store hav, fremstiller de frygtelige scener af erobring og revolution, ved hvilke riger har vundet magt.« The Great Controversy, 439.

Dyrene er symboler på de erobringer, der blev fuldbyrdet, efterhånden som rigerne kom til magten. Et rovdyr repræsenterer profetisk et riges politiske, økonomiske og militære magt. De samme riger, som er fremstillet i Daniels bog kapitel to og syv, fremstilles også i kapitel otte, men dér er de alle knyttet til elementer, der er afledt af Guds helligdom, og derved repræsenterer de rigernes religiøse

element, for de var alle en forening af kirke og stat.

I kong Belsazzars tredje regeringsår viste der sig for mig, ja for mig, Daniel, et syn efter det, som tidligere havde vist sig for mig. Og jeg så i et syn; og det skete, da jeg så, at jeg var i borgen i Susa, som ligger i provinsen Elam; og jeg så i et syn, og jeg var ved Ulajfloden. Da løftede jeg mine øjne og så, og se, foran floden stod en vædder, som havde to horn; og de to horn var høje, men det ene var højere end det andet, og det højeste kom frem sidst. Jeg så vædderen støde mod vest og mod nord og mod syd, så intet dyr kunne holde stand for ham, og der var ingen, som kunne redde fra hans hånd; men han gjorde efter sit behag og blev stor. Og mens jeg gav agt, se, da kom en gedebuk fra vest hen over hele jordens flade uden at røre jorden; og gedebukken havde et anseligt horn mellem sine øjne. Og den kom hen til vædderen, som havde de to horn, og som jeg havde set stå foran floden, og den løb imod ham i sin krafts raseri. Og jeg så den komme tæt ind på vædderen, og den blev grebet af harme mod ham og stødte vædderen og brækkede dens to horn; og der var ingen kraft i vædderen til at holde stand for den, men den kastede ham til jorden og trampede på ham; og der var ingen, som kunne redde vædderen fra dens hånd. Derfor blev gedebukken overordentlig stor; men da den var blevet stærk, blev det store horn brækket af, og i dets sted voksede fire anselige horn frem mod himmelens fire vinde. Daniel 8:1–8.

Kapitel otte begynder med, at Daniel bekræfter, at han da lever i historien om det første rige i Bibelens profeti (Babylon), men hans syn identificerer ikke noget symbol, som skulle repræsentere Babylon, for det begynder med vædderen, som repræsenterede det andet jordiske rige, Medo-Persien. Fraværet af et symbol på Babylon er tilsigtet, for et primært kendetegn ved Babylon er, at det repræsenterer et rige, som fjernes og derefter genoprettes, således som det fremstilles ved Nebukadnezars „syv tider“, hvor han levede som et dyr. I løbet af disse „syv tider“ repræsenteres et element af det åndelige Babylon (pavedømmet), for pavedømmet er det rige, som glemmes i halvfjerds symbolske år, hvorunder det havde et dødeligt sår. Det forhold, at Daniel angiver, at han modtager synet „i kong Belsazzars regerings tredje år“, identificerer Babylon som det rige, der går forud for det andet rige, Medo-Persien, men det fremhæver Babylon som det skjulte eller glemte rige, der glemmes under én konges dage.

Dyrene i kapitel otte er ikke rovdyr; de er dyr, som blev brugt som offerdyr i helligdomstjenesten. Det fjerde rige fremstilles som „et lille horn“, ikke som et dyr, men horn var en del af Guds helligdom, for andre i Guds helligdom havde horn som en del af deres udformning.

Ikke alene blev profetiens fire riger fremstillet af Daniel med helligdomsterminologi; beretningen i kapitlet indeholder også flere ord, som er direkte afledt af Guds helligdomstjeneste. Beretningen i kapitlet fremstilles med hebraiske ord hentet fra helligdomstjenesten, men også handlingen med at frembære et offer i helligdomstjenesten er indbygget i kapitlets struktur. Det forhold, at Daniel med vilje sammenkædede kapitel syv og otte, gør det muligt for dem, der ønsker at se, at kapitel syv identificerer rigernes statskunst i Bibelens profeti, og kapitel otte identificerer rigernes kirkekunst i Bibelens profeti.

Adventismen er blevet tvunget til at tilsløre dette forhold med sataniske fabler, for denne erkendelse åbenbarer, at Millers juveler var netop sådan, som Gud havde bestemt, at de skulle

være. Deres forkastelse af Millers forståelse af „det daglige“ fremstilles som en påstand om, at „Gud ikke havde nogen forståelse“, for de hævder, at da Gud gav rammeværket til Miller (gennem hellige engles tjeneste), var det ikke korrekt.

Sandelig, jeres omvendelse af alting skal agtes som pottemagerens ler; thi skal værket sige om ham, der gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det dannede sige om ham, der dannede det: Han havde ingen forstand? Esajas 29:16.

Millers ramme var den profetiske struktur, som han erkendte og anvendte, men fra 1863 og herefter vendte adventismen tilbage til den frafaldne protestantismes og katolicismens teologiske anvendelser for at tilsløre juvelerne i Millers drøm. Adventismen antog en falsk ramme (det indrammede) for at forkaste værket og også værkets Skaber. Ved at gøre dette hævder de, at værkets Skaber ingen indsigt har. Forkastelsen af denne ramme var og er stadig en forkastelse af den kundskabstilvækst, som blev forseglet op i 1798. De, der forkaster kundskabstilvæksten, forkaster værket og værkets Skaber, og i Daniels termer var de „de ugudelige“.

Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12,10.

De „ugudelige skal handle ugudeligt“, hvorved en fremadskridende, tiltagende forkastelse af sandheden identificeres. De ugudeliges forkastelse af rammeværket er en forkastelse af Gud, og til gengæld forkaster Gud de ugudelige for den forkastelse, de søger at gennemføre ved et forfalsket rammeværk.

Mit folk går til grunde af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskaben, vil også jeg forkaste dig, så du ikke skal være præst for mig; eftersom du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine børn. Hoseas 4,6.

Guds folk, som var Guds „præster“ fra 1844 og frem til 1863, blev forkastet på grund af deres mangel på den „kundskab“, som var blevet forøget gennem William Millers tjeneste. Det er vigtigt at overveje sammenhængen i vers seks i Hoseas Bog, for sammenhængen identificerer et tiltagende oprør imod sandheden, fremstillet som „kundskaben“.

Hør Herrens ord, I Israels børn; thi Herren har en sag med landets indbyggere, fordi der ikke er sandhed, ej heller miskundhed, ej heller kundskab om Gud i landet. Der sværges og lyves og myrdes og stjæles og begås hor, de bryder alle grænser, og blodsudgydelse følger på blodsudgydelse. Derfor skal landet sørge, og hver den, som bor deri, skal vansmægte, sammen med markens dyr og himlens fugle; ja, også havets fisk skal borttages. Dog skal ingen strides, og ingen revse en anden; thi dit folk er som de, der trættes med præsten. Derfor skal du falde om dagen, og også profeten skal falde med dig om natten, og jeg vil ødelægge din moder. Mit folk går til grunde af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskaben, vil også jeg forkaste dig, så du ikke skal være præst for mig; eftersom du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine børn. Jo mere de blev mangfoldige, desto mere syndede de imod mig; derfor vil jeg forvandle deres herlighed til skam. De fortærer mit folks synd og sætter deres hjerte til deres misgerning. Og som folk, så præst; og jeg vil besøge dem for deres veje og gengælde dem deres gerninger. Thi de skal æde og ikke blive mætte; de skal bedrive hor og dog ikke

blive talrige, fordi de har ophørt med at agte på Herren.

Utugt og vin og most tager hjertet bort. Mit folk søger råd hos deres træstykker, og deres stav giver dem svar; thi utugts ånd har ført dem vild, og de har drevet hor bort fra deres Gud. De ofrer på bjergenes tinder og tænder røgelse på højene, under ege og popler og elme, fordi deres skygge er god; derfor skal jeres døtre drive hor, og jeres hustruer begå hor. Jeg vil ikke straffe jeres døtre, når de driver hor, ej heller jeres hustruer, når de begår hor; thi de selv holder sig til skøger og ofrer sammen med skøger; derfor skal det folk, som er uden forstand, gå til grunde. Om end du, Israel, driver hor, så lad dog ikke Juda forsynde sig; og kom ikke til Gilgal, drag ikke op til Bethaven, og svær ikke: Så sandt Herren lever. Thi Israel er genstridigt som en genstridig kvie; nu vil Herren vogte dem som et lam på vid mark. Efraim er bundet til afguder; lad ham fare. Deres drik er sur; de bliver ved med at drive hor; hendes fyrster elsker med skam: Giv hid. Vinden har bundet hende ind i sine vinger, og de skal blive til skamme for deres ofres skyld. Hoseas 4:1–19.

Hoseas advarsel er, at „Herren har en retstvist med landets indbyggere, fordi der ikke er sandhed, ej heller barmhjertighed eller kundskab om Gud i landet.“ Adventismen er Guds folk i de sidste dage. På den dag, da manden med støvkosten træder ind i Millers værelse, skal adventismen, inklusive folket, præsterne og profeterne, „den, som intet forstår, falde“, for de vil være „sluttet til afguder“. Deres afguder er deres forfalskede læresætninger, indvævet i en forfalsket ramme.

Det oprør, som er repræsenteret ved forkastelsen af kundskabens tiltagelse, er en gradvis optrapning af oprør, som når det punkt, hvor deres prøvetid ender med den kundgørelse, at de har sluttet sig til de forfalskede læresætninger, som fejes ud af Millers rum. Deres oprør fremstilles som en vedvarende udøvelse af hor. Fra 1863 og frem til prøvetidens afslutning gør de uafbrudt oprør, indtil de udspys af Herrens mund.

Oprøret, som bestod i at forkaste kundskab, blev symboliseret ved, at de „stadig“ bedrev hor, og selv om det ikke er det samme hebraiske ord, er betydningen den samme som i det hebraiske ord „tamid“, der betyder „stadig“ og i Daniels Bog oversættes med „det daglige“.

Vi vil fortsætte vort studium af de fire riger i Bibelens profeti i den næste artikel.

„Derpå så jeg med hensyn til det ‘daglige’, at ordet ‘offer’ var indsat af menneskelig visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som frembar råbet om dommens time. Da der var enhed, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af det ‘daglige’; men siden 1844 er andre opfattelser i forvirringen blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt.“ Review and Herald, 1. november 1850.